

Сяргей КУЗНЯЦОЎ

Україна, Палтаўская вобласць, горад Міргарад.

Кузняцоў Сяргей Аляксандравіч, нарадзіўся 18 студзеня 1959 года ў горадзе Рубцоўск Алтайскага краю РФ. Адукацыя-Харкаўскі авіяцыйны інстытут у 1982 годзе. Служыў ва Узброеных Сілах СССР і Украіны. Ваенны пенсіянер з 2004 года.

Член Саюза Пісьменнікаў Украіны. Член Міргарадскага літаратурнага аб'яднання "Діяслово", памочнік старшыні. Публікацыі – 4 аўтарскія кнігі ў жанрах: вершы, эсэ, апавяданні, тэатральныя гумарыстычныя мініяцюры. А таксама калектыўныя зборнікі і альманахі, артыкулы ў мясцовай прэсе. Аўтарская старонка на сайце ПРОЗА.РУ, нік – Сяргей Кузняцоў 20. Удзельнічаў у фестывалі «Берега дружбы» ў 2018 годзе.

Мастак, член творчага аб'яднання палтаўскіх мастакоў «Живопись», тры персанальныя выставы жывапісу ў Міргарадзе, некалькі калектыўных выстаў жывапісу ў Міргарадзе і Палтаве. Аўтарская старонка на сайце "Неизвестный гений", нік – kuzinka 2004. Піша на ўкраінскай і рускай мовах. Жыве ў горадзе Міргарад.

Люблю приїхати у Київ

Люблю приїхати у Київ восени,
Побачити його сумні алеї,
Жовтаве лістя. Знову дощ рясний,
І хмари, хмари, хмари над землею.

А взимку він красивий у снігу,
Якщо іти, вдивляючись у Київ.
Не поспіхом іти, не на бігу,
А роздивлятись тихо і спокійно.

Люблю приїхати у Київ навесні.
Щоб просто походить, а зовсім не у справах.
Весняний перший грім нагадує мені,
Що квітень вже минув, і ось приходить травень.

А влітку він, звичайно ж, чарівний,
Коли буяє зеленню каштанів,

Коли вітрами синіми бринить
Та жовті фарби кидає востаннє.

Приїду я у Київ будь-коли
Та подивлюсь Славутичу у хвилі.
Цю течію змінити не змогли
Ні люди, ні роки, та й я безсилий.

Люблю прыехаць у Кіеў

У Кіеў прыезджаць люблю я ўвосень больш,
Алеі ўбачыць сумнаю парою.
Пажоўклая лістота. Шчодры дождж,
І хмары, хмары, хмары над зямлёю.

Зімой ён снегам заварожыць вас,
Калі ісці па вуліцах павольна.
Не проста так, каб бавіць вольны час,
А ўсё разгледзець ціха і спакойна.

Люблю прыехаць я сюды вясновым днём,
Калі крыху ўдаецца час між спраў знаходзіць.
Напомніць мне раскатам самы першы гром,
Што красавік мінуў, і цёплы май прыходзіць.

А летам ён чароўным можа быць,
У зелені каштанаў, цвеце кветак,
Калі вятрамі сінімі гучыць,
А жаўцізну пакіне напаследак.

У Кіеў я прыеду хоць калі
І на Славуціч зазірну на хвілю.
Змяніць цячэнне гэта не змаглі
Ні людзі, ні гады і я не ў сілах.

Миргород після дощу

Як хочу я приїхати до міста,
Приїхати на корейському Хюндаї,
Побачити веселоньку барвисту,
Що сонце поміж хмарами гойдає.

Гуляти Миргородськими гаями,
Дивитись на Хорольську чисту воду.
Заслухатись у травні солов'ями.
Дощі минуть, як будь-яка негода.

Умилось моє місто під дощами.
Засявав знову світ яскравим блиском.
Веселка теж у небі заблищала.
Люблю тебе, родинная колиска.

Міргарад пасля дажджу

Як я хачу сюды прыехаць зноўку,
Прыехаць на карэйскім, на Хюндаі,
Убачыць маляўнічую вясёлку,
Што сонейка між хмарамі гайдае.

Гуляць яго цяністымі гаямі,
Нацешыцца харольскаю вадою.
Заслухацца вясною салаўямі.
Дажджы мінуць з нягодаю любою.

Змяніў свой воблік горад пад дажджамі.
Заззяў зноў свет і стаў такім мне блізкім.
Над ім вясёлка ў небе заблішчала.
Люблю цябе, сямейная калыска.

Муза у вишиванці

Зі мной таке сьгодні трапілося вранці.
Не знаю, як докладно розказаць.
Прышла до мене Муза в вишиванці
І змусила на Мові напісаць.

Ну, я такий, не дуже-то й пручався,
А майже што одразу зголосивсь.
То, може, гени збереглись у часі,
Що я в собі від матері носив.

Муза ў вышыванцы

Са мной такое здарылася зранку.
Не ведаю, як лепей расказаць.
Прышла сягоння Муза ў вышыванцы
І змусіла на Мове напісаць.

Ну, я такі, не вельмі і спрачаўся,
І пагадзіцца з ёй хапіла сіл.
Напэўна, гены зберагліся ў часе,
Што я ў сабе ад мацеры насіў.

Суперенеїда

(Ще є проблеми на Парнасі...)

Немає в жодній рецептурі,
Та й у підручниках нема,
Як до скарбниць літератури
Додати власного письма.

Ще є проблеми на Парнасі –
Де взяти персональний німб,
Як полетіти на Пегасі
Та перестрибнути Олімп?

Як віднайти тендітне слово,
Щоб змалювати красоту,
Зцементувати ті основи,
Що підпирають висоту?

Як незабутнє і важливе
Сказати всім, щоб чули всі
Слова про зорі мерехтливі,
Умитий ранок у росі?

Де ж нам узять того Панаса,
Щоб Мирний* був, а не якийсь?
Де прочитать того Тараса,
Щоб був Шевченко*, як колись?

І Котляревського* Івана
Згадаймо також, зокрема,
Коли, лежачи на дивані,
Карбуєм «вічне» жартома.

* Упомянуты известные украинские поэты и писатели.

Суперэнеїда

(Яшчэ ёсць праблемы на Парнасе...)

Няма ні ў воднай рэцэптуры,
Ды і ў падручніках няма,
Як да скарбніц літаратуры
Дадаць уласнага пісьма.

Бо ёсць праблемы на Парнасе –
Дзе ўзяць мне асабісты німб,
Як паляцець мне на Пегасе
І пераскочыць праз Алімп?

І як знайські такое слова,
Каб прыгажосць ім апісаць,
Сцэментавачь усе асновы,
Каб вышыню змог падпіраць?

Аб самым важным як мне трэба
Сказаць усім, каб чулі ўсе
Пра зоркі ў вечаровым небе,
Умытай раницы ў расе?

Дзе ж нам узяць таго Панаса,
Каб Мірны быў, а не які?
Дзе прачытаць таго Тараса,
Каб быў Шаўчэнка на вякі?

І Катляроўскага Івана
Таксама ўспомнім, мабыць, шмат,
Калі, прачнуўшыся зарана,
Чаканім “вечнае” як жарт.

Сивочолий маэстро

Що замислився ти, сивочолий художник?
Може, ти щось хотів змалювати мені?
Я до тебе звернуся з віршем, якщо можна.
Розповім про картину, що бачив вві сні.

Не сумуй, не журись, сивочолий маэстро.
Твоя паличка – пензель, кольори – солов’ї.
І зумієш ти бути диригентом оркестру,
Де співатимуть вільно онуки твої .

Натягни свої струни на чарівній палітрі,
Коли барви – то ріки, полотно – виднокрай.
Розкажи про ставки, про дерева, повітря,
Про веселку у небі, і пісню зіграй.

На широкому тлі, на загальному фоні
Буде сонце удень, будуть зірки вночі.
Від плеча кидай ноти кольорових симфоній.
Ми побачим. Ми вдячні твої глядачі.

Рідне небо України велике й просторе.
Відірвись від землі, відірвись хоч на мить.
Твоя сила – Любов і твоя непокора.
То злети в височінь, як хотів ти злетіть.

Сівавалосы маэстра

Што задумаўся так ты, мастак пасівелы?
Ты, магчыма, хацеў маляваць нешта мне?
З вершам шчырым звярнуся к табе я нясмела.
Раскажу пра карціну, што бачыў у сне.

Не сумуй, не сумуй, пасівелы маэстра.
Твая палачка – пэндзаль, колер кожны пяе.
І ты здолееш быць дырыжорам аркестра,
Дзе спяваць вольна змогуць унукі твае.

Нацягні свае струны на чароўнай палітры,
Фарбы хай будуць рэкі, палатно – небакрай.
Раскажы аб стаўках ты, аб дрэвах, паветры,
Аб вясёлцы на небе і песню зайграй.

На шырокім агульным загадкавым фоне
Будзе сонейка ўдзень, будуць зоркі ўначы.
Ад пляча кідай ноты квяцістых сімфоній.
Мы ўсё ўбачым. Удзячныя мы гледачы.

Украінскіе неба. У ім так прасторна.
Ад зямлі адарвіся, няпроста цярпець.
Твая сіла – Любоў і твая непакора.
Узляці ўвышыню, як хацеў ты ўзляцець.

На батьківщині

Садок вишневий коло хати,
Хрущі і бджоли, коровай.
Тут запах меду, запах м'яти
Домівку рідну укрива.
Тарасова джерельна мова
Співає тихо у душі.
Співає тихо знову й знову,
Тому і пишуться вірші.
Троянди розцвіли барвисто,
Любисток, мальви і бузок.
Це розповідь про особисте,
Про щось з дитинства і з казок.
Туман біліє літнім ранком,
А потім сонечко встає.
Матуся сива біля ганку –
То Батьківщина, то моє!

На бацькаўшчыне

Садок вішнёвы каля хаты,
Хрушчы і пчолы, каравай.
Ты пахам мёду, пахам мяты
Дом родны ціха ахінай.
Крынічная Тараса мова
Душы спакою не дае.
Ва ўсім з'яўляецца асновай,
І вершы пішуцца мае.
Цвітуць і ружы, і любіста,
І мальваў цэлая сям'я.
Аповед мой аб асабістым,
Чаго забыць не ў сілах я.
Туман бялее летнім ранкам,
У садзе песні салаўя.
Сівая мама каля ганку –
Радзіма гэта ўсё мая!

Вернісаж

Якось в червні або в травні...
Вже було не дуже й жарко.
Я на вернісаж потрапив
До художниці-квіткарки.

Бачив квіти, натюрморти.
Ну, а ще були пейзажі.
Та й які ж вони красиві!
Все було на вернісажі.

Розмаїття барв і квітів,
Що зів'януть в чистім полі.
А на полотні й папері
Не зів'януть вже ніколи.

Все буяє кольорами -
Мальви, іриси, піони.
Ніби матінка-природа
Задзвонила в свої дзвони.

Ніби з чарівної скрині
Веселкове простирадло.
Щирим поглядом майстрині
Я побачив світло радо.

Вернісаж

Неяк у чэрвені ці ў маі...
Не спякотнаю парой.
Я на вернісаж патрапіў
Да квяточніцы адной.

Бачыў кветкі, нацюрморты.
А яшчэ былі пейзажы.
Ды прыгожыя якія!
Шмат чаго на вернісажы.

Разнастайнасць красак, кветак,
Што завялі б хутка ў полі.
На палотнах і паперы
Не завянуць ім ніколі.

І знаходзяцца ў дастатку
Мальвы, касачы, півоні.
Быццам бы сама прырода
Мне ў свае званы тут звоніць.

Быццам хтось з чароўнай скрыні
Прасціну раскінуў роўна.
Шчырым позіркам майстрыхі
Сам я ўбачыў свет цудоўным.

Тяжёлый бархат оттенит...

Тяжёлый бархат оттенит
Спокойный свет свечи.
Струна несмело зазвучит,
Заворожит в ночи.

И пламени чуть слышный треск -
Мотив для тишины.
На кафеле камина блеск -
Лирические сны.

Оплавлен воск. Причуда тени.
Уютен дом и вечер тих.
Мелодиею дышат стены.
Ложится на бумагу стих.

На клавишах лежит рука,
Мелодию твоя.

И мне не объяснить пока,
Что нужно, а что зря.

И розы одиночество
Подчеркивает грусть.
Я светлое пророчество
Услышать соберусь...

Цяжкі аксаміт цяніць...

Цяжкі аксаміт цяніць
Святла ад свечкі блік.
Струна нясмела загучыць
І зачаруе ўміг.

І полымя ледзь чутны трэск –
Матыў для цішыні.
На кафлях ад каміна бляск
Мне навявае сны.

Разліты воск. Дзівацтва цені.
Утульны дом і ў ім найлепш.
Мелодыяй уздыхаюць сцены.
Кладзецца на паперу верш.

На клавішах рука ляжыць,
Стварае гук сама.
І мне няпроста аддзяліць
Што трэба, што дарма.

А ружа адзінокая
Не можа не крануць.
І светлае прароцтва я
Збіраюся пачуць...

Молчание двоих...

Бокал вина, свеча, и тихий вечер,
И музыки чарующий поток.
Молчание двоих... Как много в этой встрече
Не сказано... Ну что ж, еще глоток

Вина и музыки? Прекрасное мгновенье,
Аккорд мелодии не расплескай!
Спокойствие - не успокоенье
Тебе запомнится пускай!

Маўчанне дваіх...

Бакал віна і свечка, ціхі вечар,
І музыкі чаруючы паток.
Дваіх маўчанне... Шмат у той сустрэчы
Не сказана... Ну што ж, яшчэ глыток

Віна і музыкі? Прыгожае імгненне,
Акорд мелодыі не разлівай!
Спакой душы – а не заспакаенне
Табе запомніцца няхай!

Ноктюрн

Умолкла музыка в ночи.
Не плачьте, струны!
Устала скрипка. Помолчи,
Хоть это трудно.

И не споёт уж тишина
О чём-то светлом.
Моя мелодия грустна,
Как песня ветра.

Погасли ноты в партитуре.
Замрите руки!
Когда волшебного ноктюрна
Затихнут звуки.

Застынь смычок, остановись!
Покрыта тайной
Загадка тихая.
Приснись, Мечта простая...

Накцюрн

Замоўкла музыка ўначы.
Не плачце, струны!
Нялёгка скрыпцы. Памаўчы,
Хоць гэта сумна.

І не спяе ўжо цішыня
Аб чымсьці светлым.
З журбой мелодыя мая,
Як песня ветру.

Патухлі ноты ў партытуры.
Замрыце рукі!
Калі чароўнага накцюрна
Заціхнуць гукі.

Застынь смычок, свой рух спыні!
Схавана тайнай
Загадка ціхая.
Прысніся, проста Мара...

Пераклаў на беларускую мову Віктар Курловіч

Віктар КУРЛОВІЧ

Беларусь, Гродзенская вобласць,
Ваўкавыскі раён, аграгарадок Вярэйкі.

Віктар Георгіевіч Курловіч нарадзіўся 18 лютага 1955 года ў вёсцы Драгічаны Ваўкавыскага раёна Гродзенскай вобласці. Па прафесіі педагог. Працаваў на розных пасадах у Драгічанскай васьмігадовай, Краснасельскай сярэдняй, Вярэйкаўскай санаторнай школе-інтэрнаце і Вярэйкаўскай сярэдняй школах Ваўкавыскага раёна. Творы Віктара Георгіевіча Курловіча друкаваліся ў перыядычных выданнях: у альманаху “Голос надежды” (2008), у калектыўным зборніку “Люблю цябе, мая старонка” (2015); больш за 100 (!) вершаў былі апублікаваны ў ваўкавыскай раённай газеце “Наш час”.

У 2012 годзе ўбачыў свет зборнік лірыкі Віктара Курловіча “Пах медуницы”. У 2017-м выходзіць другая кніга паэта “На скрыжаванні восені і лета”. Творца з’яўляецца актывістам Ваўкавыскага раённага літаратурнага аб’яднання “Муза”. Акрамя гэтага, Віктар Георгіевіч сябрае і плёна супрацоўнічае з Гродзенскім гарадскім літаратурным аб’яднаннем “Надзея”; стаў фіналістам першага (2008) і лаўрэатам другога (2012) Абласнога конкурса паэзіі педагогічных работнікаў “Поэзия – души движение”, быў неаднаразовым удзельнікам фестывалю паэзіі “Масялянскія салаўі” (Бераставіцкі раён). З 2018 года Віктар Георгіевіч Курловіч – член Саюза пісьменнікаў Беларусі. Удзельнік Міжнароднага фестывалю паэзіі і паэтычных перакладаў “Берега дружбы” (Расія). Жыве ў аграгарадку Вярэйкі Ваўкавыскага раёна. Піша на беларускай мове.

